

בש"פ 3455/24 - יוסף אבו עזא, חסין אלכרישאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 3455/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקשים: 1. יוסף אבו עזא
2. חסין אלכרישאת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כבוד השופט י' עטר) בעמ"י
19.04.2024 45803-04-24 מיום

בשם המבקשים: עו"ד דרויש נשאף; עו"ד נביל זינאתי; עו"ד ליל פטישי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). הבקשה הוגשה זה עתה, ערב יום שישי 19.04.2024, בהחלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט י' עטר) בעמ"י 45803-04-24 מהיום. בהחלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט ר'מיני) מאתמול, שניתנה במסגרת מ"י 2263-04-24. בהחלטה מושא הערר הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של המבקש עד יום ראשון הקרוב, 21.04.2024.
2. הבקשה נסובה החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט י' עטר) בעמ"י 45803-04-24 מהיום. בהחלטה זו נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כבוד השופט ר'מיני) מאתמול, שניתנה במסגרת מ"י 2263-04-24. בהחלטה מושא הערר הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של המבקש עד יום ראשון הקרוב, 21.04.2024.
3. בתמצית, המבקשים חשודים בביצוע עבירות של רצח בנסיבות של מעשה טרור, סיוע למעשה טרור, קשירת קשר לביצוע פשע, מתן שירות או אמצעים לביצוע מעשה טרור, הסעת תושבים זרים, קשירת קשר לביצוע מעשה טרור, גרם מוות ברשלנות ועוד.
4. למקרא הבקשה היא ממוקדת בטענות, חמורות, בדבר תנאי מעצרים של המבקשים נוכח המיחוס להם ואי

התחשבות בכך על-ידי הערכאות דלמטה; ובלשון הבקשה: "[היא] נוגעת לאופן שבו על בית המשפט, במסגרת הליך מעצר ימים, כאשר הוא נחשף לתנאי החזקה משפילים, הכוללים פגיעה פיזית קשה עד מסכנת חיים והתעללות מתמשכת, רק בשל סיווגו של עצור כעצור ביטחוני, להתייחס לאותן טענות, ולאופן שבו טענות אלו צריכות להשפיע על החלטתו ביחס לשאלת הארכת המעצר".

דיון והכרעה

5. הלכה היא עמנו כי בקשת רשות לערור תינתן רק במקרים חריגים, בהם הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או בנסיבות חריגות כדי למנוע עיוות דין חמור (בש"פ 3288/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (15.04.2024); בש"פ 1485/18 ורטס נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (08.03.2018)).

על אף שהמתואר בבקשה יכול, אם יתברר כנכון, להיכנס תחת אמת המידה אחרונה זו של נסיבות חריגות העולות כדי עיוות דין, יש צורך בירור עובדתי וקביעות פוזיטיביות בנדון; מה שאין בענייננו. ממילא בסד הזמנים הנוכחי, ובמתכונת הדיונית מושא ענייננו, אין היתכנות ממשית לעשות כן.

6. משכך, לאחר בחינת הבקשה ונימוקיה, ומבלי להקל ראש בנטען בה, מצאתי לדחותה מכוח סמכותי שבסעיף 53(א1)(2) לחוק המעצרים.

7. הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, י"א בניסן ה'תשפ"ד (19.4.2024).

שׁוֹפֵט